

1

Er zoefde iets langs zijn hoofd. Wat was dat? Schoten ze nu op hem? Verdomme! Jake struikelde en vloog over de kop. Snel stond hij weer op en rende verder, de steek in zijn been negerend. In de verte zag hij tussen de bomen door zijn auto staan. Vlug kroop hij achter het stuur en draaide aan de sleutel. Met veel kabaal kwam de auto tot leven. Godzijdank! Hij kreeg 'm in de eerste versnelling en al slingerend over het oude trekpad reed hij naar de openbare weg.

De regen kletterde met een enorme heftigheid op de voorruit. Jake vervloekte de oude Mazda waarin hij reed, die zo hard trilde dat het leek of hij elk moment uit elkaar kon vallen. Helaas had hij nu niet de luxe om zich daar druk over te maken.

Zo hard als de auto dat aankon reed hij over de hobbelige Brushy Road, om zo snel mogelijk op de State Highway richting Arkadelphia te komen. Als ik dat haal, kan ik wellicht aan mijn achtervolgers ontkomen, dacht hij.

De afgelopen twee uur waren zo bizar verlopen, dat hij maar moeilijk kon geloven dat wat hij had gezien waar kon zijn. Wat was begonnen als een van zovele vistochten op Gray Lake, was geëindigd in een nachtmerrie. Ze hadden de man gewoon een kogel door zijn hoofd geschoten!

Een oudere man in een net pak had duidelijk de leiding gehad. Ergens kwam hij Jake vaag bekend voor, maar hij kon alleen niet zo snel bedenken waarvan. Had hij hem soms op televisie gezien of op een van de feestjes van pa?

Hij had geprobeerd om er zo geruisloos mogelijk vandoor te gaan. Walter zou hem hebben uitgelachen als hij hem zo had zien tijgeren. Helaas hadden ze hem wel in de gaten gekregen. Daarna had hij het op een rennen gezet.

Dat uitgerekend vandaag een van de heftigste onweersbuien van de maand losgebarsten was, bleek niet echt in zijn voordeel. De rubbers van de ruitenwissers zwabberden alle kanten op. Er ontstonden allemaal krassen op de voorruit, maar dat kon hem op dit moment niets schelen.

Wanneer hij niet in deze benarde positie had gezeten, zou het lachwekkend geweest zijn om te zien. Als hij nou toch maar wat meer geld besteed had aan het onderhoud van de auto, dan had hij zijn bekendheid met het terrein wellicht kunnen gebruiken om aan de mannen in de zwarte SUV's te ontkomen, die nu achter hem aan zaten.

Onberispelijk gekleed in zijn Ralph Lauren maatpak met rode pochet kwam hij de trap afgelopen. Ron had moeite om hem goed op leeftijd te schatten. Hij had weliswaar gerimpelde handen en zijn postuur verraadde een gevorderde leeftijd, maar feitelijk wist hij weinig van de man die nu ruim twee jaar zijn baas was. Hij wist nog exact hoe hij door het bureau gevraagd was of hij een langere opdracht voor een invloedrijke politicus en zakenman wilde doen. Tot dan toe had Ron dat altijd afgewezen, omdat hij niet afhankelijk wilde zijn van anderen. Geen gedoe met loyaliteit, gewoon de klus doen en weer verder. Maar al bij de eerste ontmoeting was hij onder de indruk geraakt van de doelgerichtheid en doortastendheid waarmee hij was aangesproken door de man. Dit was iemand die geen tegenspraak dulde. Het woord *nee* kwam niet voor in zijn woordenboek.

Er was ook vrijwel direct een wederzijdse klik geweest tussen de mannen. Ron was een man van zeer weinig woorden en ook hij dulde geen tegenspraak van zijn mannen. Op de een of andere manier ontstond er een bijzondere chemie tussen hen en alleen voor deze man was Ron bereid geweest om van zijn principes af te stappen.

Hij was wel benieuwd hoe zijn baas zou reageren op hetgeen in de afgelopen achtenveertig uur had plaatsgevonden.

Snel liep hij achter hem aan naar de studeerkamer. De ruimte was, zoals alle ruimten in het huis, stijlvol ingericht. Niet te druk, maar zeker ook niet te kaal. Ook hier hing voor een kapitaal aan de muren. Ron had de voorliefde voor materiële zaken nooit begrepen. Voor hem was iets nuttig om te hebben of zelfs noodzakelijk, maar verder gaf hij niets om bezit. Waarom toch al die moeite om nog rijker te worden, zou er nooit een moment komen dat het genoeg was?

Hij wist natuurlijk het antwoord al. Rijke mensen hadden meestal twee eigenschappen die hun zo rijk hadden gemaakt. De meeste rijkkaards waren keihard en het woord *genoeg* kende men niet.

Nadat hij voor hen beiden een whisky had ingeschonken, bewonderde de man rustig enkele schilderijen in de ruimte alsof het de eerste keer was dat hij ze zag.

Ron had geleerd dat zijn baas nooit direct tot zaken overging. Het was alsof er eerst een scenario in het hoofd werd klaargezet alvorens te spreken.

‘Waar is het fout gegaan, wat hebben we over het hoofd gezien?’

‘Ik denk niets, de locatie was prima, voldoende afgelegen. We hadden niet verwacht dat er op zo’n plek en met dat hondenweer iemand zou zijn. Maar hij was er wel en kon nog weggkomen ook.’

‘Is het probleem opgelost?’

‘Ja, die wordt nooit meer teruggevonden.’ Ron wilde verder vertellen over hoe het probleem was opgelost, maar de man stak zijn hand omhoog en Ron stopte direct met zijn verhaal. Meer wilde de man niet weten. Het was opgelost, dus konden ze verder met het plan. Ron was sowieso niet van plan

8

De man draaide zich om en bleek jonger dan Bryan had verwacht. Interessant, hoe zou hij zo snel carrière hebben gemaakt? Was dat allemaal volgens de regels gegaan? Bryan had de onbeheerste behoefte om de man deze vragen voor de voeten te werpen, maar hield zich in.

Edward Hoover bekeek de man die voor hem stond aandachtig. Was dit nu staatsvijand nummer één? De man maakte op hem een zeer rustige en bedeesde indruk. Uit zijn dossier bleek dat er in de afgelopen zes jaar van zijn verblijf hier geen enkele keer een voorval was geweest. En toch zat hij nog hier. Tegen alle regels in had de man geen enkele kans om overgeplaatst te worden naar een gevangenis met een lichter regime. Vermoedelijk werden hier grondrechten geschonden.

Edward had echter in zijn nog relatief korte carrière geleerd om over dergelijke zaken geen vragen te stellen. Dat had ertoe geleid dat hij reeds op zijn vijfenviertigste directeur van de zwaarst beveiligde gevangenis in Amerika was geworden. Dat was nu ongeveer vijf jaar geleden, en hij wist dat als hij de man die nu tegenover hem stond kon bewegen te doen wat van hem gevraagd werd, de volgende promotie niet lang op zich zou laten wachten.

‘Goedemiddag meneer Reid. U zult zich wel afvragen wat de reden voor uw bezoek hier is.’ Hij liet een stilte vallen om te bezien of Reid een reactie zou geven.

Dat gebeurde niet. Reid keek stoïcijns voor zich uit.

‘Ik zal direct ter zake komen om geen tijd te verdoen.’

‘Ik heb alle tijd hoor. Voor zover ik weet ga ik voorlopig nergens heen,’ was het eerste wat Bryan Reid zei sinds hij de kamer had betreden.

Zijn antwoord werd door de directeur genegeerd. ‘Neemt u plaats, meneer Reid.’ Hoover wees hem een stoel aan bij zijn bureau. ‘Kan ik u wat te drinken inschenken?’

‘Nou, een lekkere whisky zou er wel ingaan.’

Tot zijn stomme verbazing liep de directeur naar een tafeltje bij het raam met daarop flessen met sterke drank. Er werden twee glazen ingeschonken, waarna de directeur terugliep en er een aan Bryan overhandigde.

Voor het eerst in zes jaar dronk hij iets anders dan water. Hier moest iets